

Mijn zwartste vragen

TEKST: JANINE PEEK

Met een glas wijn te veel onder mijn hart, formuleer ik eindelijk mijn zwartste vragen. In mijn leven heb ik zoveel verloren dat ik me armer voel dan dertig jaar geleden. Kan een mens te veel verliezen? Zoveel dat zelfs de verbinding met woorden als Verlangen en Passie verloren gaat? De oproep in de Vuurvogel confronteert me met de onbereikbaarheid van die woorden. En als er iets is wat ik terug zou willen in mijn leven, is het wel Verlangen. Al zou ik ook al genoeg nemen met Zin, Wil of Enthousiasme. Eerst maar eens kijken of ik dichterbij Verlangen en Passie kan komen. Ik schrijf de woorden op een vel papier, hang ze boven mijn werktafel en laat de tijd z'n werk doen.

Ik leef alweer anderhalf jaar alleen, na een relatie van bijna dertig jaar. Deze 18 maanden zijn bezwangerd met twijfel en er lijkt geen eind aan te komen. Ik moet een nieuw verhaal maken en ik faal grandioos, telkens weer. In die knagende, niet-aflatende twijfelzucht is het vooral de Liefde die het moet ontgelden. Hoewel Sceptis vruchtbare grond is voor de wetenschap, smacht ik naar zekerheden, soms zo heftig dat ik de Liefde aanval met alles wat ik in me heb.

Want als ik niet meer in Liefde geloof, dan is er in ieder geval duidelijkheid.

Smachten, is dat het zusje van Verlangen? En is de motor van die aanval op de Liefde het neefje van Passie? Stomme woordspelletjes. Ik heb wel wat anders te doen, namelijk een verhaal maken over de afgelopen dertig jaar. Maar ik krijg het niet van de grond zolang Liefde een rol claimt. Dus ik zet mijn helm op, pak mijn geweer en betreed het strijdtoneel voor een nieuw verhaal. Voor de zoveelste keer. Deze keer schiet ik met scherp en tref doel. De Liefde spat uit elkaar en stort bloedend ter aarde.

Nog even geduld Verlangen en Passie, jullie zijn straks aan de beurt. Nu voer ik oorlog.

Die nacht slaap ik voor de eerste keer door en word ik niet wakker met een panikerende ademhaling. Ik verklaar de Liefde een Leugen, geloof het ook nog en staar in een ziellose wereld. In de krant vind ik met gemak de bevestiging van mijn nieuwe wereldbeeld: nihilisme is troef. Maar dat is niet de manier om mijn liefdeloze wereldbeeld te legitimeren. Daarvoor moet ik op zoek naar de loochening; lees Popper er maar op na.

Ondertussen koester ik de Rust die mijn overwinning op de Liefde heeft gebracht als een grote schat. De Eenzaamheid die ermee gepaard gaat, draag ik met gemak, want die is verweven met Veiligheid; een kleine weeffout uit mijn kindertijd, maar ze komt me nu goed van pas. De volgende ochtend spoelt er een golf aan in mijn hart. In die diffuse staat tussen waken en slapen is mijn verstand nog niet op volle oorlogssterkte. Ik ben open en weerloos. De golf herbergt een beeld uit een gedicht van jaren her. Toen ik het schreef had ik geen idee waar het over ging. Nu weet ik wel beter. 🐦

ONGEVRAAGD

Dat er een zwoele wind door de schuur waait
Dat het er ruikt naar vers zaagsel
Dat de gutsen scherp zijn
Dat er lavendel over de heuvels rolt
Dat krekels tjirpen
Dat mijn vingers de nerf van het ei volgen
Dat ik geroepen word
